

του θεολόγου κ.Μιχαήλ Γ. Χούλη

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΟΥΣ

«τα γαρ ορθά δόγματα περί Θεού λεγόμενα αγιάζει την ψυχήν» (Ι. Χρυσοστόμου, Εις Ιωαν. 82, 1. PG 59, 443)

Τα τελευταία χρόνια έχουν αυξηθεί στη χώρα μας οι προσηλυτιστικές δραστηριότητες μιας ακραίας προτεσταντικής παραφυάδας, που γενικά ονομάζεται “Εκκλησία της Πεντηκοστής”. Είναι οι λεγόμενοι “Πεντηκοστιανοί”.

Ιστορία και οργάνωσή τους Οι “Εκκλησίες της Πεντηκοστής” προήλθαν από θρησκευτικές ενώσεις προτεσταντών (τέλη 19ου - αρχές 20ου αιώνα), που προσπάθησαν έτσι να συνειδητοποιήσουν περισσότερο την πίστη τους και να οδηγηθούν στην αγιότητα και τη σωτηρία, υπό την καθοδήγηση πολλών ιεροκηρύκων. Αυτοί διαμόρφωσαν ο καθένας τη δική του “Εκκλησία” στην Ευρώπη και την Αμερική.

Οι Προτεστάντες ή Διαμαρτυρόμενοι απετέλεσαν, ως γνωστόν, ιδιαίτερες “Εκκλησίες” τον 16ο αιώνα, όταν εναντιώθηκαν στην εκκοσμίκευση και τις θεολογικές αυθαιρεσίες του Ρωμαιοκαθολικισμού, από τον οποίον διέκοψαν κάθε σχέση, καταργώντας δυστυχώς την Παράδοση της Εκκλησίας, τα ιερά Μυστήρια, την τιμή προς τους αγίους και πολλές άλλες δογματικές αλήθειες. Αρχηγοί της Μεταρρύθμισης ήσαν οι: Μαρτίνος Λούθηρος, Ιωάννης Καλβίνος και Ούλριχ Σβίγγλιος.

Οι πρώτοι καθαροί πάντως πεντηκοστιανικοί πυρήνες προέκυψαν: α) από τους Βαπτιστές ιεροκήρυκες, πατέρα και γιού, Spurlig (Σπάρλιγκ) στην Αμερική, που ονόμασαν την κίνησή τους “Εκκλησία Αγιότητας” το 1907, β) από τον Α.Τ. Tomlinson (Τόμλινσον), που μετονόμασε την προηγούμενη οργάνωση “Εκκλησία του Θεού”, γ) από τον Alex. Body (Αλέξ. Α. Μπόντυ), αγγλικανό ιερέα, στο Σάντερλαντ της Αγγλίας το 1904 και δ) από τον K. Seymour (Κάρολο Σεϋμούρ), νέγρο μεθοδιστή ιερέα στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας το 1906. Έκτοτε, και μέχρι σήμερα, οι Πεντηκοστιανοί διασπάσθηκαν, και συνεχίζουν να διασπώνται, σε πολλές ομάδες και υποδιαιρέσεις των αρχικών οργανώσεων με ξεχωριστές ονομασίες και διδασκαλίες.

Στη χώρα μας έφθασαν από την Αμερική το 1924. Ο πρώτος ευκτήριος οίκος τους εγκαινιάσθηκε στα Βάγια Θηβών το 1939. Από το 1980 και μετά κατέφθασαν στην Ελλάδα πλήθος “ιεραποστόλων” τους από το Εξωτερικό και ανέπτυξαν σημαντική προσηλυτιστική δραστηριότητα. Οι επικρατέστερες ομάδες, ανάλογα με τον αριθμό των οπαδών τους, στην Ελλάδα είναι:

- Η Ελευθέρα Αποστολική Εκκλησία της Πεντηκοστής
- Η Αποστολική Εκκλησία της Πεντηκοστής
- Η Εκκλησία του Θεού της Πεντηκοστής
- Η Αποστολική Εκκλησία του Θεού

- Η Εκκλησία του Θεού της Προφητείας
- Η Εκκλησία του Θεού του πλήρους Ευαγγελίου
- Η Αποστολική Εκκλησία του Χριστού
- Η Μάχαιρα του Πνεύματος, κ.α.

Γιατί ονομάζονται Πεντηκοστιανοί

Ονομάζονται Πεντηκοστιανοί γιατί πιστεύουν ότι οι πιστοί για να αναγεννηθούν ουσιαστικά στην εν Χριστώ ζωή, για να γίνουν πραγματικοί χριστιανοί, είναι απαραίτητο να δεχθούν την προσωπική τους Πεντηκοστή, την επίσκεψη δηλαδή του Αγίου Πνεύματος, όπως ακριβώς συνέβη και στους αποστόλους του Χριστού, όταν τους επισκέφθηκε το Άγιο Πνεύμα με τη μορφή πυρίνων γλωσσών. Τότε οι πιστοί, ισχυρίζονται οι Πεντηκοστιανοί, αποκτούν υπερφυσικές δυνάμεις (γλωσσολαλία, ερμηνεία γλωσσών, προφητείες, ιαματικό χάρισμα κ.λπ.) (Πράξ. 2,1 κ.ε.). Αποκαλούν δε την «ανώτατη» αυτή εμπειρία τους «βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος».

Τι πιστεύουν:

Με αρκετές τροποποιήσεις από ομάδα σε ομάδα, οι πεντηκοστιανοί πιστεύουν ή απορρίπτουν, σε γενικές γραμμές, τα εξής:

Το χάρισμα της γλωσσολαλίας

Πιστεύουν πως μόνο εκείνοι που λαβαίνουν από το Άγιο Πνεύμα το χάρισμα της γλωσσολαλίας είναι πραγματικά χριστιανοί και μόνο αυτοί θα σωθούν (Πράξ. 10,44 / Α' Κορ. 12,8 κ.ε.). Όμως:

α) Δεν είχαν όλοι το χάρισμα των γλωσσών στην Πρώτη Εκκλησία (Α' Κορ. 12,30),

β) Τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος ήταν διαφορετικά σε κάθε πιστό και δεν μοίραζε το Άγιο Πνεύμα το ίδιο χάρισμα σε όλους (Α' Κορ. 12,8 - 28 / Ρωμ. 12,4-6),

γ) Το χάρισμα της γλωσσολαλίας έχει τη μικρότερη αξία για τον απ. Παύλο. Το μεγαλύτερο χάρισμα μάλιστα για τον απόστολο των εθνών είναι η αγάπη και όχι η γλωσσολαλία (Α' Κορ. 12,8/10,28/13,1/ 14,5,19,39),

δ) Η γλωσσολαλία δεν οικοδομεί τους πιστούς κατά τον απ. Παύλο και δεν ωφελεί ιδιαίτερα (Α' Κορ. 14,2-13),

ε) Η γλωσσολαλία των Πεντηκοστιανών δεν έχει καμμία σχέση με την Έλευση του Αγίου Πνεύματος στους αποστόλους, διότι στην πρώτη περίπτωση ακούγονται ακατανόητες λέξεις χωρίς περιεχόμενο, στη δε δεύτερη (των Αποστόλων) ο κάθε άνθρωπος από τους παρευρισκόμενους θεατές και ακροατές άκουγε στη δική του γλώσσα τα μεγαλεία του Θεού (Πράξ. 2,3-11),

στ) Η γλωσσολαλία δόθηκε, κατά τον ι. Χρυσόστομο, σαν σημείο προς τους απίστευτους, σαν ένα θαύμα για την είσοδο των ειδωλολατρών και Ιουδαίων στο

Χριστιανισμό, και έκτοτε εξέλιπε (ήδη στα χρόνια του Χρυσοστόμου δεν υπήρχε), διότι η κοινωνία είχε γίνει χριστιανική (“Λόγος εις Πεντηκοστήν” MIGNE 50, 459),

ζ) Πριν την Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου δεν αναμένουμε άλλη «έκχυση» του Αγίου Πνεύματος, παρά μόνο ψευδή σημεία απάτης και παραπλανητικές ενέργειες δαιμονικών δυνάμεων, με σκοπό να αποπροσανατολισθούν οι άνθρωποι και να χάσουν τη σωτηρία τους (Β΄ Θεσσ. 2,3-12),

η) Η ενοίκηση του Αγίου Πνεύματος στις καρδιές των πιστών (όχι η «έκσταση» και η έξοδος από τον «εαυτό», που είναι η αντίθετη πορεία της ψυχής) και η αγιοπνευματική τους εμπειρία (Β΄ Τιμοθ. 1,14), που είναι ο σκοπός της χριστιανικής ζωής, έχει απαραίτητη προϋπόθεση:

1. την κάθαρση από τα πάθη και την αμαρτία, και
2. το φωτισμό του χριστιανού.

Δεν κατέρχονται επομένως τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος μαγικά ή αυτόματα και μηχανικά (Α΄ Κορ. 12,11 / Εβρ. 2,4 / Ιω. 3,8 / Ρωμ. 9,14-18) στους χριστιανούς, όπως πιστεύουν οι Πεντηκοστιανοί, αλλά απαιτείται η συνενέργεια α) της χάριτος του Θεού και β) της ελευθέρας συγκαταθέσεως, ορθής πίστεως και έργων αγάπης του πιστού (Ρωμ. 8,9-11 / Α΄ Κορ. 3,16-17).

θ) Εκείνοι που ισχυρίζονται πως κατέχουν το Άγιο Πνεύμα αλλά διαστρεβλώνουν το Ευαγγέλιο του Κυρίου, την γνήσια διδασκαλία της Εκκλησίας, είναι καταφανέστατα ψευδοπροφήτες (Δευτερ. 18,20), ακόμη κι αν πραγματοποιούν φαινομενικά θαυματοποιά σημεία και δυνάμεις. Πρόκειται για το πνεύμα της ανομίας και του αντιχρίστου (Β΄ Θεσσ. 2,9-10).

Δέχονται μόνο την Αγία Γραφή και απορρίπτουν την Ιερά Παράδοση

Η αλήθεια στην Ορθόδοξη Εκκλησία αντλείται όχι μόνο από την Αγία Γραφή, αλλά πρωταρχικά και από την Ιερά Παράδοση, που είναι πολύ ευρύτερη από την Αγία Γραφή. Χωρίς την Ιερά Παράδοση η Αγία Γραφή δεν μπορεί ορθόδοξα να ερμηνευθεί, ούτε μπορούν να διασαφηνιστούν σημαντικότερα σημεία της χριστιανικής διδασκαλίας.

Η Παλαιά Διαθήκη προτρέπει στην τήρηση της Παραδόσεως με τα λόγια: «Διηγηθείτε το στα παιδιά σας, κι εκείνα στα δικά τους παιδιά, για να το πούνε στη γενιά που έρχεται» (Ιωήλ 1,3). Ο απ. Παύλος παραγγέλλει προς το μαθητή του Τιμόθεο: “Εκείνα που άκουσες από εμένα μπροστά σε πολλούς μάρτυρες, αυτά να εμπιστευθείς σε πιστούς ανθρώπους, οι οποίοι θα είναι ικανοί να διδάξουν και άλλους” (Β΄ Τιμοθ. 2,2

Απορρίπτουν όσες αλήθειες της πίστεως καταδεικνύουν τις εσφαλμένες δοξασίες τους (πχ. Θείας Κοινωνίας ως μεταβολής άρτου και οίνου σε σώμα και αίμα Χριστού, της αειπαρθενίας της Θεοτόκου κ.α.)

Ο Χριστός όμως στην Αποκάλυψη προειδοποιεί: “Εγώ διαβεβαιώ καθένα που ακούει τα λόγια της προφητείας ..... ότι εάν αφαιρέσει κανείς από τα λόγια του βιβλίου..... θα αφαιρέσει ο Θεός το μερίδιό του από το δένδρο της ζωής” (Αποκ. 22,18-19).

Ποια είναι η αληθινή Εκκλησία του Χριστού;

Ορισμένες Πεντηκοστιανές ομάδες θεωρούν τις άλλες ομολογίες, δόγματα και «Εκκλησίες», «παιδιά της Βαβυλώνας» και τις αποκαλούν «μεθυσμένες πόρνες» και ξεπεσμένες διδασκαλίες. Γεγονός είναι όμως ότι η μια, αγία, καθολική και αποστολική, Ορθόδοξη του Χριστού Εκκλησία, υπήρχε από την εποχή της δράσεως των αποστόλων (σώζονται οι επισκοπικοί κατάλογοι που αποδεικνύουν την αποστολική διαδοχή μέχρι σήμερα), υπάρχει και θα υπάρχει μέχρι το τέλος του κόσμου. Αντίθετα οι Διαμαρτυρόμενοι «γεννήθηκαν» το 16ο αιώνα και οι Πεντηκοστιανές ομολογίες μόλις τον 19ο αιώνα.

Έτσι, στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε: «Προσέχετε, λοιπόν, τον εαυτόν σας και όλο το ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σας έθεσε επισκόπους για να ποιμαίνετε την εκκλησία του Θεού, την οποία έκανε δική του δίνοντας το αίμα του» (20,28). Ακόμη ο απ. Παύλος αναφέρει: «Εγώ είμαι ο τελευταίος ανάμεσα σε όλους τους αποστόλους. εγώ δεν είμαι άξιος ούτε να ονομάζομαι απόστολος, γιατί καταδίωξα την Εκκλησία του Θεού» (Α΄ Κορ. 15,9).

Πιστεύουν ότι δικαιωνόμαστε μόνο δια της πίστεως και όχι εκ των έργων

Ο απ. Παύλος όμως λέγει: “δεν θα δικαιωθούν ενώπιον του Θεού, εκείνοι που ακούνε το νόμο, αλλά εκείνοι που εφαρμόζουν το νόμο θα κηρυχθούν δίκαιοι” (Ρωμ. 2,13). Και ο Κύριος διδάσκει: “Δεν θα εισέλθει στη βασιλεία των ουρανών καθένας που μου λέγει ‘Κύριε, Κύριε’, αλλά εκείνος που κάνει το θέλημα του Πατέρα μου του επουράνιου” (Ματθ. 7,21). Χαρακτηριστικά ακόμη ο απ. Ιάκωβος αναφέρει: «Ποια είναι η ωφέλεια, αδελφοί μου, εάν λέγει κανείς ότι έχει πίστη, δεν έχει όμως έργα; Μήπως είναι δυνατόν η πίστη του να τον σώσει; ..... η πίστη εάν δεν έχει έργα, είναι νεκρή καθ’ εαυτήν» (2,14-17).

Απ’ τη στιγμή που βαπτίζεται κάποιος με το “Άγιο Πνεύμα” πιστεύουν ότι δεν υπάρχει περίπτωση επιστροφής του στην αμαρτία.

Η Αγία Γραφή αντίθετα διδάσκει ότι ο πιστός μπορεί να ‘πέσει’ ακόμα κι αν βρίσκεται σε ύψη αγιότητας: “Εκείνος που νομίζει ότι στέκεται, ας προσέξει μήπως πέσει” (Α΄ Κορ. 10,12), και “Προσέχετε τον εαυτόν σας, για να μην χάσετε εκείνα για τα οποία εργαστήκαμε, αλλά να πάρετε την ανταμοιβή σας στο ακέραιο” (Β΄ Ιω. 8). Προτρέπονται μάλιστα οι πιστοί να κατεργάζονται τη σωτηρία τους “με φόβο και τρόμο” (Φιλιπ. 2,12).

Αμαρτωλοί και όχι τέλειοι χριστιανοί θεωρούνται και όσοι πονούν, βασανίζονται και ασθενούν, διότι οι καταστάσεις αυτές δεν προέρχονται από το Θεό

Αντίθετα στον απ. Παύλο, που νόμιζε ότι η αρρώστια του τον εμπόδιζε στην ιεραποστολή και τη διδαχή του θείου λόγου, ο Θεός αποκαλύπτει: «η δυναμή μου γιγαντώνεται μέσα στην ασθένεια» (Α' Κορ. 12,9). Και συμπληρώνει ο θείος Παύλος: «Είμαι γι' αυτό ευχαριστημένος με τις αδυναμίες, τις ύβρεις, τις ταλαιπωρίες, τους διωγμούς και τις στερήσεις προς χάριν του Χριστού, διότι όταν είμαι αδύνατος, τότε είμαι δυνατός» (Β' Κορ. 12,10).

Απορρίπτουν το Μυστήριο της Ιερωσύνης

Πιστεύουν ότι ο καθένας μπορεί να την λάβει απευθείας δια του Αγίου Πνεύματος. Οι τρεις βαθμοί της ιερωσύνης είναι όμως ξεκαθαρισμένοι στην Πρώτη Εκκλησία και μεταδίδονται δια της χειροτονίας:

1. Ο 'Προφήτης' - επίσκοπος (τρίτος βαθμός ιερωσύνης) της Πρώτης Εκκλησίας, Παύλος, απευθυνόμενος στον Τιμόθεο, του λέγει: "Μην παραμελείς το χάρισμα που .... σου δόθηκε ..... όταν το πρεσβυτέριον σου επέθεσε τα χέρια" (Α' Τιμ. 4,14).

2. Οι απόστολοι Βαρνάβας και Παύλος, ως υπεύθυνοι και λειτουργικοί προϊστάμενοι πολλών γεωγραφικών εκκλησιαστικών περιοχών 'προφήτες', "χειροτόνησαν πρεσβυτέρους σε κάθε Εκκλησία" (Πράξ. 14,23), και

3. Για τους επτά διακόνους αναφέρεται ότι "αφού προσευχήθηκαν (οι απόστολοι), έθεσαν πάνω τους τα χέρια τους" (Πράξ. 6,6) .

Το Βάπτισμα δέχονται ως απλή πράξη εισδοχής στην κοινότητά τους, ως σύμβολο και μόνο σωτηρίας. Απορρίπτουν και τον Νηπιοβαπτισμό

Ο απ. Πέτρος αντίθετα διδάσκει: "Να μετανοήσετε και να βαπτιστεί ο καθένας σας στο όνομα του Ιησού Χριστού, για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες σας, κι έτσι θα λάβετε τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος" (Πράξ. 2,38), διότι "εκείνος που θα πιστεύσει και θα βαπτιστεί, θα σωθεί" (Μάρκ. 16,16). Τη μεγάλη όμως σημασία του βαπτίσματος για τη σωτηρία των ανθρώπων αποκαλύπτει ο ίδιος ο Κύριος, όταν λέγει: «Πηγαίνετε και κάνετε όλα τα έθνη μαθητές μου, βαπτίζοντες αυτούς στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» (Ματθ. 28,19).

Το βάπτισμα και των νηπίων ήταν συνήθεια στην πρώτη Εκκλησία. Στις Πράξεις, ο απ. Πέτρος προσκαλεί μικρούς και μεγάλους στη σωτηρία δια του βαπτίσματος: «Για σας είναι η υπόσχεση και για τα παιδιά σας» (2,38-39). Εξάλλου, όταν λέγει η Γραφή ότι βαπτίσθηκε όλη «η οικογένεια» της Λυδίας (Πράξ. 16,15), ο δεσμοφύλακας του Παύλου και του Σίλα «και όλοι οι δικοί του» (Πράξ. 16,33) και «ο οίκος» του Στεφανά (Α' Κορ. 1,16) σαφώς εννοείται ότι βαπτίσθηκαν και τα παιδιά τους.

Χρίσμα θεωρούν οι Πεντηκοστιανοί την προσωπική τους αναγέννηση εξ ύψους και δεν το δέχονται ως ιδιαίτερο εκκλησιαστικό Μυστήριο

Όμως μόνο με το Χρίσμα ενεργοποιούνται τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος

στους βαπτισμένους Χριστιανούς, αφού και οι απόστολοι “έθεταν τα χάρια πάνω τους και λάβαιναν Πνεύμα Άγιο” (Πράξ. 8,14-17). Στην Έφεσο, “όταν ο Παύλος έβαλε τα χέρια πάνω τους (και μόνο τότε) ήλθε σ’ αυτούς το Πνεύμα το Άγιο” (Πράξ. 19,1-6). Ο απ. Ιωάννης επίσης λέγει: “Σε εσάς μένει μέσα σας το χρίσμα που ελάβατε απ’ Αυτόν και δεν έχετε ανάγκη να σας διδάσκει κάποιος” (Α’ Ιω. 2,27).

Πιστεύουν ότι η Θεία Ευχαριστία συμβολίζει απλά τη θυσία του Χριστού.

Αντίθετα ο ίδιος ο Κύριος διδάσκει την πραγματική μεταβολή του άρτου και του οίνου σε σώμα και αίμα Χριστού: “Εάν δεν φάγετε τη σάρκα του Υιού του ανθρώπου και δεν πιείτε το αίμα Του, δεν έχετε ζωή μέσα σας. Εκείνος που τρώγει τη σάρκα μου και πίνει το αίμα μου έχει ζωή αιώνια...” (Ιω. 6,53-58).

Και ο Παύλος, ο πρώτος μετά τον Ένα, τονίζει: «Το ποτήριο της ευλογίας που ευλογούμε, δεν είναι κοινωνία του αίματος του Χριστού; Ο άρτος που κόβουμε, δεν είναι κοινωνία του σώματος του Χριστού;» (Α’ Κορ. 10,16).

Απορρίπτουν το Μυστήριο της Εξομολόγησης, που τελείται μπροστά σε ιερέα και δέχονται την προσωπική κατ’ ιδίαν εξαγόρευση των αμαρτιών κατά τη διάρκεια προσευχής

Ο Χριστός όμως δίδει εξουσία στους αποστόλους Του: “όσα δέσετε στη γη, θα είναι δεμένα στον ουρανό, και όσα λύσετε στη γη θα είναι λυμένα στον ουρανό” (Ματθ. 18,18) και πάλι τους λέγει: “σε όποιον συγχωρήσετε τις αμαρτίες, θα τους είναι συγχωρημένες . σε όποιους τις κρατήσετε ασυγχώρητες, θα κρατηθούν έτσι» (Ιω. 20,23).

Αρνούνται το Μυστήριο του Ευχελαίου

Ο απ. Ιάκωβος όμως κατηγορηματικά διδάσκει: “Είναι κάποιος από σας άρρωστος; Να προσκαλέσει τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας να προσευχηθούν γι’ αυτόν και να τον αλείψουν με λάδι .... Ο Κύριος θα τον κάνει καλά. Κι αν έχει κάνει αμαρτίες, θα του τις συγχωρήσει” (Ιακ. 5,14-15). Αλλά και οι απόστολοι “άλειψαν πολλούς ανθρώπους με λάδι και τους θεράπευαν” (Μάρκ. 6,13).

Δεν τιμούν το Σταυρό του Κυρίου

Ο Σταυρός όμως του Χριστού συμφιλίωσε και ειρηνοποίησε Θεό και άνθρωπο και το ξύλο του σταυρού από κατάρα έγινε ευλογία για τους ανθρώπους (Εφεσ. 2,16 / Κολ. 1,20). Γι’ αυτό προστατεύει και αγιάζει τους πιστούς. Ο απόστολος των εθνών Παύλος καυχάται για το Σταυρό του Κυρίου: «Εμείς κηρύσσουμε, λέγει, Χριστόν εσταυρωμένον» (Α’ Κορ. 1,22-23) και «δεν καυχώμαι για τίποτε άλλο, επιμένει, παρά για το σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Γαλ. 6,14). Μάλιστα, το τέλος των εχθρών του σταυρού θα είναι δυστυχώς η απώλεια (Φιλιπ. 3,18-19).

Αρνούνται: Α) την τιμητική προσκύνηση, Β) τις μεσιτείες και Γ) τα θαύματα των αγίων

Α) Λατρεία αρμόζει φυσικά μόνο στον Τριαδικό Θεό (Δευτερ. 6,13). Στους αγίους αποδίδεται τιμητική προσκύνηση ως φίλους του Θεού: Στη Γένεση ο Αβραάμ προσκύνησε τους τρεις ξένους κοντά στη δρυ Μαμβρή (18,2). Ο Ιακώβ προσκύνησε τον Ησαΰ (33,3). Ο Βαλαάμ προσκύνησε τον άγγελο του Κυρίου (Αριθ. 22,31). Ο Δαβίδ προσκύνησε τον Ιωνάθαν (Α' Βασιλ. 20,41). Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας προσκύνησε τον άγιο προφήτη Δανιήλ (Δαν. 2,46) και ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος προσκύνησε τον άγγελο της Αποκαλύψεως δύο φορές (Αποκ. 19,10-22,8).

Β) Στην Αποκάλυψη διδάσκεται ότι “ανέβηκε ο καπνός του θυμιάματος με τις προσευχές των αγίων από το χέρι του αγγέλου μπροστά στο Θεό” (Αποκ. 8,4). Αλλά και στην Παλαιά Διαθήκη, αν και ο Δαβίδ είχε πεθάνει πριν από εκατοντάδες χρόνια, ο Θεός υπόσχεται: “Θα υπερασπισθώ την Ιερουσαλήμ και θα τη σώσω, για να τιμήσω τ' όνομα μου και την υπόσχεση που έχω δώσει στο Δαβίδ το δούλο μου” (Δ' Βασ. 19,34).

Γ) Οι απόστολοι καθημερινά θεράπευαν με τη δύναμη του Θεού πλήθος αρρώστων (Πράξ. 5,12-16) και ο Θεός δια του Παύλου ενεργούσε ασυνήθη θαύματα (Πράξ. 19,11-12). Αλλά και μετά θάνατον οι άγιοι θαυματουργούν: Αναφέρεται στην Π.Δ. ότι μόλις ένας νεκρός ήλθε σε επαφή με τα οστά του προφήτου Ελισσαίου (τον έριξαν μέσα στον ίδιο λάκκο) ζωντάνεψε και στάθηκε στα πόδια του (Δ' Βασ. 13,20-21).

Απορρίπτουν τα μνημόσυνα της Εκκλησίας.

Στο βιβλίο του Νεεμιά, αντίθετα, διασώζεται ότι οι Ιουδαίοι “είχαν συγκεντρωθεί για να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τις δικές τους και των προγόνων τους” (9,1-2). Αλλά και στο Β' Μακκαβαίων ο γενναίος Ιούδας «συγκέντρωσε συνεισφορές από κάθε άνδρα... κι έστειλε στα Ιεροσόλυμα... Έτσι έκαναν τη θυσία για την εξιλέωση των νεκρών, ώστε ν' απαλλαγούν οι τελευταίοι από την αμαρτία που είχαν διαπράξει» (12, 43-45). Ο απ. Παύλος εύχεται να βρει η ψυχή του Ονησιφόρου, που είχε ήδη πεθάνει, έλεος από τον Κύριο “εν εκεινη τη ημερα” (Β' Τιμοθ. 1,18) της Β' Παρουσίας Του. Αλλά και μέσα στις κατακόμβες σώζονται επιγράμματα-προσευχές προς το Θεό για την ειρηνική ανάπαυση των ψυχών των κεκοιμημένων χριστιανών.

Αρνούνται την αειπαρθενία της Θεοτόκου.

Όμως, ΠΡΙΝ από τη θεία γέννηση:

α) Ο Ιωσήφ ήθελε να εγκαταλείψει την Μαριάμ και να τη διώξει κρυφά, μόλις αντιλήφθηκε πως “πριν να συνευρεθούν” έμεινε έγκυος (Ματθ. 1,18-19),

β) Πληροφορήθηκε από άγγελο Κυρίου ότι “εκείνο που γεννήθηκε μέσα της προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα” (Ματθ. 1,20),

γ) Η ίδια η Παναγία ομολογεί ότι δεν γνωρίζει άνδρα και εκπλήσσεται για το γεγονός, και

δ) Ο αρχάγγελος στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου αποκαλύπτει ότι πρόκειται για θεία γέννηση εκ Πνεύματος Αγίου (Λουκ. 1,34-35).

ΜΕΤΑ τη θεία γέννηση:

Οι Διαμαρτυρόμενοι κάνουν χρήση, γενικά, του σημείου, όπου ο ευαγγελιστής Ματθαίος λέγει ότι ο Ιωσήφ “δεν είχε καμιά σχέση μαζί της, μέχρις ότου εγέννησε τον υιόν της τον πρωτότοκον” (1,25).

Το ‘μέχρις ότου’ όμως σημαίνει στην Αγία Γραφή μια αμετάβλητη τωρινή κατάσταση και όχι το ‘μετά’. Στο Β’ Βασιλειών 6,23 π.χ. αναφέρεται: “Και η Μελχόλ, η κόρη του Σαούλ, δεν γέννησε παιδί, μέχρις ότου πέθανε”. Φυσικά δεν γέννησε ούτε και μετά το θάνατό της.

‘Πρωτότοκος’ : α) ονομαζόταν το πρώτο παιδί που γεννιόταν σε κάθε σπιτικό, ακόμη κι αν δεν επακολουθούσε δεύτερο (πχ. Εξ. 2,12-13 / 34,19) κ.ε.), και β) Η λέξη έχει την έννοια του μοναδικού, του διακεκριμένου, του ιδιαίτερα αγαπητού και όχι αναγκαστικά του πρώτου παιδιού: π.χ. “Τάδε λέγει Κύριος. υιος πρωτοτοκος μου Ισραηλ” (Εξ. 4,22) και “Εκκλησία πρωτοτόκων εν ουρανοις” (Εβρ. 12,23) ονομάζονται οι χριστιανοί από τον απ. Παύλο.

Για τα αδέρφια του Ιησού:

Οι αδελφοί και οι αδελφές του Ιησού, που αναφέρονται στη Γραφή είναι παιδιά του Ιωσήφ από προηγούμενη γυναίκα του, που είχε ήδη πεθάνει, ή πρόκειται για ξαδέλφια του Ιησού, αφού οι Εβραίοι συνήθιζαν να αποκαλούν τους στενούς συγγενείς ‘αδελφούς’ (πχ. Γεν. 29,15 - 14,14).

Απορρίπτουν και δεν τιμούν τις άγιες εικόνες

Ο Θεός αντίθετα παραγγέλλει στην Παλαιά Διαθήκη την κατασκευή ομοιωμάτων αγγέλων, «δύο Χερουβίμ χρυσοτορνευτών» (Εξόδ. 25,17), «στα άγια των αγίων Χερουβίμ δύο» (Β’ Παραλ. 3,10) και «Χερουβίμ δόξης» (Εβρ. 9,5).

Άλλωστε, ό,τι έρχεται σε επαφή με τη Χάρη του Θεού έχει τη δυνατότητα να θαυματοουργήσει, όπως και οι εικόνες. Στην Π.Δ. η ράβδος του Μωϋσή κάνει θαύματα (Εξόδ. 4,3 / 7,20 / 8,13), το χάλκινο φίδι κάνει θαύματα (Αριθμ. 21,8-9), η Κιβωτός της Διαθήκης κάνει θαύματα (Α’ Παραλ. 13,9-10), η ράβδος του Ααρών βλασταίνει (Αριθ. 17,23), αλλά και τα σουδάρια του Παύλου εθεράπευαν πλήθος αρρώστων (Πράξ. 19,12).

Πιστεύουν ότι θα προηγηθεί των χρόνων του Αντιχρίστου η επταετής αρπαγή της Εκκλησίας στους ουρανούς. Μετά θα επακολουθήσει η χιλιετής βασιλεία του Χριστού στη γη και τέλος θα γίνει η γενική ανάσταση και κρίση από τον Κύριο

Δέχονται δηλαδή δύο εμφανίσεις του Χριστού, δύο θα λέγαμε Παρουσίες του Κυρίου στο τέλος του κόσμου. Αντίθετα ο Χριστός μιλά ξεκάθαρα για μια και μόνη τελική

εμφάνισή Του: “Ποια μέρα και ώρα θα έρθει το τέλος, κανένας δεν το γνωρίζει” (Ματθ. 24,36), που θα γίνει μάλιστα “σε μια στιγμή, όσο θέλει το μάτι για να ανοιγοκλείσει” (Α΄ Κορ. 15,52). “Προσέχετε, προειδοποιεί ο Κύριος, μήπως σας αιφνιδιάσει η ημέρα εκείνη. Γιατί θα έλθει σαν παγίδα” (Λουκ. 21,34). Όσοι Δε ενωμένοι με τον Κύριο κοινωνούν του σώματος και του αίματός Του, θα αναστηθούν απ’ Αυτόν «τη εσχάτη ημέρα» (Ιω. 6,53-54).

Πουθενά μέσα στην Αγία Γραφή, εξάλλου, δεν φαίνεται να ισχύει η άποψη των Πεντηκοστιανών περί χιλιετούς επίγειας βασιλείας του Χριστού. Αντίθετα ο Χριστός τονίζει ότι “η δική μου βασιλεία δεν είναι απ’ αυτόν τον κόσμο” (Ιω. 18,36), και ‘το σκεύος εκλογής’, ο Παύλος, προσθέτει: “Να επιδιώκετε τα αγαθά που βρίσκονται πάνω (στον ουρανό) και όχι τα επίγεια” (Κολ. 3,2), εφόσον “ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν” (Ματθ. 24,35), διότι “παρέρχεται η μορφή του κόσμου αυτού” (Α΄ Κορ. 7,31).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έπειτα από τα προηγουμένως λεχθέντα, γίνεται φανερό ότι οι Πεντηκοστιανοί, και γενικά οι Διαμαρτυρόμενοι, βρίσκονται εκτός Ορθοδόξου Εκκλησίας και μακριά από την αλήθεια του Θεού. Το γεγονός άλλωστε ότι έχουν διασπασθεί σε πάρα πολλές ομάδες με μεγάλες διαφορές στη δογματική τους διδασκαλία, δείχνει καθαρά ότι στερούνται των σπουδαιότερων χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος, που είναι η αλήθεια, η αγάπη, η ενότητα και η ειρήνη της Εκκλησίας (Ιω. 16,13 / Εφεσ. 4,3-5. 13).

Ο απ. Παύλος μας προτρέπει: «Σταθείτε σταθεροί και κρατείτε τις διδασκαλίες τις οποίες διδαχθήκατε...» (Β΄ Θεσσ. 2,15), την υγιή πίστη δηλαδή και την παράδοση της Εκκλησίας. Να μην κοινωνούμε των διδασκαλιών τους και, όπου και όταν χρειασθεί, να μη διστάζουμε να ομολογούμε την Ορθόδοξη πίστη μας, με ήπιο πνεύμα βέβαια και σεβασμό (Α΄ Πετρ. 3,15). Έτσι θα βρισκόμαστε πάντοτε μέσα στο γνήσιο δρόμο του Θεού, που είναι η Εκκλησία ως “στυλος και εδραιωμα της αληθείας” (Α΄ Τιμοθ. 3,15).

ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

- 1.«Αντιαιρετικό Εγκόλπιο», εκδόσεις Ο.Χ.Α. «Απολύτρωσις», Θεσσαλονίκη, ΙΑ΄ έκδοση
- 2.Αρχιμ. Γερβάσιου Ραπτοπούλου, “Αιρέσεις στην Ελλάδα”, Αποστολική Διακονία, Αθ. 1994
- 3.Αρχιμ. Γεωργίου Ι. Δημοπούλου, “Ο κίνδυνος από τις Προτεσταντικές Παραφυάδες”, εκδόσεις ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, Αθ. 1995
- 4.Βιβλικής Εταιρίας, “Η Καινή Διαθήκη”
- 5.Γεωργίου Γ. Ψαλτάκη, “Απειλή για την Ορθοδοξία μας”, εκδόσεις Ο ΣΩΤΗΡ, Αθ. 1997

6.Δημητρίου Θ. Κοκόρη, “Πεντηκοστιανισμός, Αίρεσις και Πλάνη”, Αθ. 1997

7.Ελληνικής Βιβλικής Εταιρίας, “Η Αγία Γραφή”, Αθ. 1997

8.Παν. Χ. Δημοπούλου, «Αι πλάναι των Μαρτύρων του Ιεχωβά», Θεσς. 1963

9.Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, “Οι Αιρετικοί Προτεστάντες”, έκδοση β’, εκδόσεις ΑΣΤΗΡ, Αθ. 1976

10.π. Αντωνίου Αλεβιζόπουλου, “Εγχειρίδιον Αιρέσεων και Παραχριστιανικών Ομάδων”, εκδόσεις Ι.Μ. Νικοπόλεως και Πρεβέζης, 1991

11.π. Αντωνίου Αλεβιζόπουλου, “Πεντηκοστιανοί και Ορθοδοξία”, β’ έκδοση, Αθ. 1995